

Bờ vai ba, bờ vai con

ISSN: 2734-9195

09:53 30/09/2024

Chị em con luôn dạy dỗ các cháu biết thương yêu, kính trọng, lễ phép với ông bà. Mỗi lần nhìn các con của con điều dưỡng, gấp thức ăn, nhẹ nhàng lấy khăn lau miệng hay mua bánh trái khi đi làm về cho ba má, lòng con ngập tràn hạnh phúc.

Hôm nay con đưa ba đi bệnh viện tái khám, là bệnh của tuổi già. Ba ngồi ở hàng ghế đợi, con đi lo thủ tục giấy tờ.

Từ xa, con nhìn ba, nhói lòng khi thấy ba đã già yếu nhiều. Con nghiêng vai đỡ, ba liêu xiêu, chậm chạp nương theo để đứng dậy, bước từng bước nặng nhọc. Khi lấy máu để làm xét nghiệm, cánh tay và cả bàn tay ba không tìm ra ven để lấy máu, da ba già cỗi khô sứt dính vào xương.

Ngược về cái tuổi ba bằng con ngày hôm nay, đôi vai ba là điểm tựa cho cả gia đình. Ngày ngày chị em con đến trường học hành, ba cũng lên lớp giảng dạy. Khi con về nhà nghỉ ngơi, ăn uống, học bài...thì ba vội vã chuẩn bị đến lò đường vác mía kiếm thêm thu nhập cho gia đình.

Con còn nhớ đến xót xa hình ảnh hai đòn bánh tét nho nhỏ mà mỗi sáng ba mang về cho chị em con ăn điểm tâm đi học. Đó là phần ăn đêm mà chủ lò đường phát cho ba. Để dành lại cho tụi con, ba phải ăn tạm mía để có sức khuôn vác. Lúc con ngủ ngon trên giường nệm là khi ba ngả lưng trên đồng xác mía nơi lò đường.

Thời đó, đồng lương giáo viên ít ỏi nên ba vất vả nhiều với những việc làm thêm nhưng vẫn không đủ ăn đủ mặc. Gia đình mình lại phải chuyển từ thị xã về huyện. Ba vừa đi dạy vừa nuôi tôm. Các con là gái nên ba phải một mình tay len tay gào xấn bùn trong vuông tôm. Đêm đêm ba cùng các chú trong xóm đi soi bù tọt, lúc đầu là để gia đình có miếng ăn, sau đó bắt được nhiều hơn thì mang ra chợ bán. Ba bắt được cả con ba khía, má đem muối rồi bỏ mối cho bạn hàng. Tụi con ăn học thành tài là nhờ vào những đồng tiền đó. Sau này, con hiểu biết về Phật pháp, thấm thía với câu kinh:

"Vì con, cha mẹ cam đành
Giết loài muôn thú nuôi sinh mạng này".

Ảnh minh họa. Sưu tầm

Ba má đã tạo nghiệp vì chúng con. Theo lời kể của ba và các chú, con mới biết đi soi nguy hiểm và vất vả biết bao. Phải đi chân trần lội bùn, len lỏi vào những vạt rừng nước mặn ven sông, nhiều lần ba giẫm nhảm gai, thấy má lấy nhíp nhổ gai trong chân ba mà lòng con thất lại. Mỗi khi giẫm nhảm gai, vết thương mưng mủ nên phải nghỉ ở nhà mấy hôm, chưa lành hẳn, ba lại tiếp tục đi.

Ngoài gai, mối nguy hiểm ghê nhất là rắn, đủ các loại rắn, có cả rắn độc, ba làm cây chĩa ba để giết rắn, nghe mấy chú trong xóm bảo: "*Rắn mái gầm cắn nằm tại chỗ*". Má và chị em tụi con thấp thỏm theo từng bước ba đi. Khoảng 2 giờ sáng ba về, cả nhà mới được giấc ngủ ngon lành nhẹ nhõm. Ngày nay, chị em con vẫn luôn phóng sinh, sám hối cho những tội nghiệp ngày xưa.

Nay ba đã tám mươi hai, ngoài những bệnh nền của tuổi già, mới đây ba còn mắc thêm chứng động kinh. Lần đó, khi ba đang cùng con và hai cháu ăn cơm tối, ăn được chén thứ hai bỗng con thấy ba rướn người lên, mắt trợn ngược, miệng méo xệch, cứng ngắc toàn thân, máu miệng rỉ ra ngoài. Mấy mẹ con của con hốt hoảng không biết làm sao ngoài xoa bóp và gọi điện thoại kêu mọi người về. Các em gái và em rể đều có mặt, ba được đưa đi cấp cứu, nhìn mấy chàng rể dìu ba lên xe, nước mắt con giàn giụa cảm động. Bác sĩ cho biết ba bị chứng động kinh, khi hồi tỉnh lại ba hoàn toàn không nhớ gì, ngỡ ngác, mệt mỏi đến thương tâm. Từ đó, ba phải uống thuốc điều trị động kinh suốt đời.

Sáu chị em con phải chia ca trực để luôn bên cạnh chăm sóc cho ba vì má có tuổi lại đau khớp, đi đứng khó khăn. Lần thứ hai ba lên cơn động kinh, chị em

con đã có kinh nghiệm chăm sóc nên đỡ sợ và bình tĩnh hơn, lại có anh bác sĩ bạn của con hỗ trợ chỉ dẫn từ xa qua điện thoại nên mọi chuyện ổn, không phải đưa ba đi cấp cứu. Bây giờ, không thể để ba một mình nữa nên con và em kế con phải nghỉ làm để chăm sóc cho ba, những em còn lại đi làm thì góp tài chính lo cho ba má. Đây cũng là cách chúng con thực hiện hiếu đạo trọn ân.

Ngoài hiếu thuận với ba má, chị em con luôn dạy dỗ các cháu biết thương yêu, kính trọng, lễ phép với ông bà. Mỗi lần nhìn các con của con dìu đỡ, gấp thức ăn, nhẹ nhàng lấy khăn lau miệng hay mua bánh trái khi đi làm về cho ba má, lòng con ngập tràn hạnh phúc. Ba chỉ có sáu cô con gái nên ba thương con rể như con trai, hồng phúc cho nhà mình là các chàng rể đều yêu thương, hiếu thảo với ba má như ruột thịt. Ba má luôn dạy chị em con cách cư xử phải đạo với gia đình bên chồng: *"Hãy thương yêu, kính trọng, lễ độ với ba mẹ chồng, đó cũng là đền đáp nghĩa tình mà các chàng rể dành cho ba má"*.

Con nhớ mùa nước lớn tràn bờ năm xưa, trôi mất những chiếc cầu cây lúc đêm. Sáng đến, đôi bờ vai ba là chuyến đò đưa tụi con sang bờ bên kia để đi học. Con gái của ba quần áo tinh tươm, gót đỏ hồng hào vào lớp nhờ đôi chân lười bùn và bờ vai đỡ nặng của ba. Đôi bờ vai vững chãi đó giờ đang run run nương tựa vai con, hôm ba lên cơn động kinh lần thứ bảy, tay ba nắm chặt lấy tay con, ánh mắt thất thần ngơ ngác, con xót đau và thương ba quá ba ơi! Chúng con, những bờ vai bé nhỏ của ngày xưa nay đã trưởng thành, ghép lại thành chiếc bè cho ba má nương nhờ.

*"Ngày xưa con tựa vai ba
Nay xin được đáp đền ba vai này"*

Ngày Quốc tế người cao tuổi đến trong cảm xúc dâng trào, con viết những dòng này cho ba má và cầu mong cho tất cả các bậc cha mẹ của bạn bè luôn vui khỏe, bình an, hạnh phúc trong tuổi già cùng con cháu.

Tác giả: **Lê Thị Ngọc Nữ**

Địa chỉ: 37/6 Đường 22, P.Phước Long B, Tp.Thủ Đức (Quận 9 cũ) Tp.HCM